कथमेवमतआह ॥ नहीति ॥ आत्मनि स्वमनसि सुखं स्वीयानांप्रियंचोद्दिश्य राज्यंनकांक्षितं अपितुतवनिदेशं यथावत्कर्तुमेवकांक्षितं इच्छामि ॥ ४५॥ क्षुभ्यति मर्यादांत्यजति ॥ ४६ ॥ ४७॥ अनृतं अनृतयुक्तं एवं सत्यं सत्ययुक्तं तवप्रत्यक्षं तवसन्निधौ सत्येन सुकृतेन तेत्वयाच शपे शपथंकरोमीत्यर्थः ॥ ४८ ॥ क्षणमपि इहपुरेइति शेषः ॥ सत्वं इमंमद्रमनसंभवंशोकं धारयस्व ॥ विपर्ययः इहाद्यस्थितिरूपं प्रतिज्ञातार्थविपरीतानुष्ठानं ॥४९॥ ५० ॥ उत्कंठां दर्शनादिविषयोत्कंठाजन्यंदुःखं ॥ ५१ ॥

नहिमेकांक्षितंराज्यंसुखमात्मनिवाप्रियं॥ यथानिदेशंकर्तुंवैतवैवरघुनंदन॥ ४५॥ अपगच्छतुतेदुःखंमाभूर्बाष्पपरिप्लुतः॥ नहिक्षुभ्यतिदुर्धर्षःसमुद्रःसरितांपतिः॥ ४६॥ नैवाहंराज्यमिच्छामिनसुखंनचमेदिनीं॥ नैवसर्वानिमान्कामान्नस्वर्गंनचजीवितुं॥ ४७॥ त्वामहंसत्यमिच्छामिनानृतंपुरुषर्षभ॥ प्रत्यक्षंतवसत्येनसुकृतेनचतेशपे॥ ४८॥ नचशक्यंमयातातस्थातुंक्षणमपिप्रभो॥ सशोकंधारयस्वेमंनहिमेस्तिविपर्ययः॥४९॥ अर्थितोह्यस्मिकैकेय्यावनंगच्छेतिराघव॥ मयाचोक्तंव्रजामीतितत्सत्यमनुपालये॥५०॥ माचोत्कंठाकृतादेववनेरंस्यामहेवयं॥ प्रशांतहरिणाकीर्णेनानाशकुनिनादिते॥ ५१॥ पिताहिदैवतंतातदेवतानामपिस्मृतं॥ तस्माद्दैवतमित्येवकरिष्यामिपितुर्वचः॥ ५२॥ चतुर्दशसुवर्षेषुगतेषुनृपसत्तम॥ पुनर्द्रक्ष्यसिमांप्राप्तंसंतापोयंविमुच्यतां॥ ५३॥ येनसंस्तंभनीयोयंसर्वोबाष्पकलोजनः॥ सत्वंपुरुषशार्दूलकिमर्थंविक्रियांगतः॥५४॥ पुरंचराष्ट्रंचमहीचकेवलामयाविसृष्टाभरतायदीयतां॥ अहंनिदेशंभवतोनुपालयन्वनंगमिष्यामिचिरायसेवितुं॥५५॥ मयाविसृष्टांभरतोमहीमिमांसशैलखंडांसपुरोपकाननां॥ शिवासुसीमास्वनुशास्तुकेवलंत्वयायदुक्तंनृपतेतथास्तुतत्॥५६॥ ॥५२॥५३॥ येन त्वया ॥५४॥ केवला कृत्स्ना ॥ चिराय वनंसेवितुंगमिष्यामि ॥५५॥ शिवासुसीमास्विति स्थितइतिशेषः ॥ मयाविना तेनात्रपुरेस्थातुमशक्यत्वादितिभावः ॥ केवलमनुशास्तु रक्षणमात्रंकरोतु नतुराज्ञत्वाभिमानोराज्यसुखंवातस्येतिध्वनितं ॥ अनेनराज्ञोजीवनंभरतस्यनंदिग्रामवासश्चध्वनितः ॥ शिवासु सीमासु रममाणइत्यापाततोर्थः ॥ त्वयायदुक्तंकैकेयींप्रतीतिशेषः ॥ ५६ ॥